

Men ogsaa naar Lukningen f. Eks. skyldes Hensynet til Statens Forhold til fremmede Magter og senere viser sig at være uheldig, maatte der f. Eks. i et Ministermøde kunne træffes Beslutning om at offentliggøre Indholdet af de paa-gældende Forhandlinger. At der i Modsætning hertil skulde gælde et absolut Forbud, naar Dørene er lukket af Hensyn til Sædeligheden, vilde være et urimeligt Resultat, der kun kunde naas ved en ensidig, rent formel Fortolkning af § 31, Stk. 2. Der findes da ogsaa, hævdede Ministeren, saa mange Holdepunkter for en almindelig Grundsætning om Tilladeligheden af af Hensyn til almen Interesse at offentliggøre Kendsgerninger, der ellers paabydes hemmeligholdt, at det maatte antages, at denne almindelige Grundsætning ogsaa i givet Fald maa bryde den — ikke videre vigtige — Regel i Retsplejelovens § 31. Til Støtte for denne Opfattelse henviste Ministeren særlig til Grundsætningen i Straffelovens §§ 263 og 269, en Grundsætning, der ogsaa var godkendt rundt omkring i Særløvgivningen. — Naar man endelig havde paastaaet, at den benyttede Fremgangsmaade ikke kunde være anvendt i det foreliggende Tilfælde, fordi der fandtes en anden lovlig Udvej, nemlig Appel til Højesteret, afviste Ministeren denne Mulighed som ganske upraktisk og uegnet til at opnaa det tilsigtede Formaal: Retledning af en vildledt Offentlighed, da Højesterets Dom først vilde være faldet, naar det var alt for sent.

Forespørgeren kunde ikke erklære sig tilfredsstillet med Justitsministerens Svar og syntes ikke, at Ministeren havde givet nogen lovmæssigt holdbar Begrundelse for sin Optræden. Selv om Statsadvokaten havde forsømt at benytte en Ret, kunde det ikke tilkomme Ministeren, efter at Sagen var sluttet, at meddele Offentligheden, hvad der var sket i et lukket Retsmøde, og Taleren kunde ikke godkende en Fortolkning af § 31, der i Virkeligheden gik ud paa, at Ministeren skulde have Lov til at offentliggøre, hvad der passer ham. Det var ikke Justitsministerens, men Domstolenes Sag i saadanne Tilfælde at afgøre, om der forelaa en offentlig Interesse, som maatte varetages. Hvis endelig Justitsministeren eller Anklagemyndigheden ansaa det for nødvendigt, at Forhold, som kun var behandlet i lukkede Retsmøder, kom til Offentlighedens Kundskab, havde man haft den naturlige, lovmæssige Vej at appellere Strafudmaalingen til Højesteret.

Fr. Dalgaard (S.) var enig med Justitsministeren i, at Hensyn til Almenvellet efter Omstændighederne vil kunne »bryde det lukkede Retsmødes Baand om det, der er kommet frem«. I denne Sag var det Nævningeinstitutionens Autoritet, der stod paa Spil. Ministeren havde klart gjort Rede for, hvorfor han ikke benyttede Appelvejen. Spørgsmaalet var